Αργύρης Χιόνης

Μια πέτρα που δεν είχε τίποτε να χάσει,

μέχρι που ανακάλυψε έναν καινούριο κόσμο και τον έχασε

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ, στη μέση ενός χωματόδρομου, τότε πού υπήρχανε ακόμα χωματόδρομοι, ζούσε μια πέτρα. Μάνα, πατέρα δεν γνώρισε κι ούτε ήξερε πότε γεννήθηκε. Οι πέτρες, όπως ξέρετε, ζούνε τόσα πολλά χρόνια, που ξεχνούν την ηλικία τους. Πολλές απ' αυτές μάλιστα είναι τόσο αρχαίες όσο κι η πέτρινη εποχή, αν έχετε ακουστά. Μια πέτρα όμως, ακόμα κι αν είναι τόσο αρχαία, μπορεί να είναι ασήμαντη. Ή, για να το πω καλύτερα, όλες οι πέτρες είναι ασήμαντες, έκτος από εκείνες που γινήκανε αγάλματα ή ναοί ή άπο εκείνες που τις λεν λίθους, πολύτιμους και που τις κρύβουν μέσα σε κουτιά από σίδερο.

Η δική μας πέτρα ήταν εντελώς ασήμαντη - δεν άξιζε ούτε για να την κλοτσήσει κανείς. Μικρή κι ασουλούπωτη, δεν ήταν ούτε στρογγυλή ούτε τετράγωνη ούτε μακρόστενη. Το χρώμα της, ξέθωρο γκρίζο, την έκανε ακόμα πιο ασήμαντη, γιατί κι ο δρόμος είχε το ίδιο χρώμα και με δυσκολία την ξεχώριζες. Η ασημαντότητα της αυτή είχε βέβαια και τα καλά της. Ένα απ' αυτά το 'παμε κιόλας: κανείς δεν σκέφτηκε ποτέ να την κλοτσήσει. Εν' άλλο ήταν ότι κανείς ποτέ δεν σκέφτηκε με τη βαριά του να την κομματιάσει ή να τη μεταφέρει έξω απ' το δρόμο, γιατί, έτσι μικρή που ήτανε, τόπο δεν έπιανε κι ο δρόμος έμενε ελεύθερος.

Ζούσε, λοιπόν, ειρηνικά την πέτρινη ζωή της, που ήταν βέβαια λίγο μονότονη, αλλά αυτό κα θόλου δεν την ενοχλούσε, γιατί, αφού δεν ήξερε τί δεν είναι μονοτονία, δεν ήξερε ούτε τί είναι. Μια μέρα όμως έμαθε.

Εκείνη τη σημαδιακή, για τη ζωή της πέτρας, μέρα, εν' αγόρι, που ήθελε να σκοτώσει ένα σπουργίτι ή να σπάσει κάποιο γλόμπο και δεν έβρισκε άλλη πέτρα, πιο κατάλληλη, τη μάζεψε απ' το δρόμο, την έβαλε στη σφεντόνα του και την τίναξε στον αέρα, ψηλά και μακριά. Ευτυχώς, επειδή ήταν ατζαμής, δεν πέτυχε τον στόχο του, πέτυχε όμως, δίχως να το ξέρει, ν' αλλάξει τη ζωή της πέτρας. Δίχως να το ξέρει, της έδειξε πως δεν ήταν πλασμένη μόνο για να σέρνεται στον δρόμο, μα πώς μπορούσε και να πετάξει, κι ακόμη πώς ο δρόμος δεν ήτανε ο κόσμος όλος αλλά μονάχα ένα μέρος του, και μάλιστα όχι το πιο ωραίο, γιατί η πέτρα, όταν τέλειωσε το πέταγμα της, βρέθηκε μέσα σ' έναν κήπο

Ο κήπος αυτός, τώρα, αν και δεν ήτανε καθόλου μαγεμένος, όπως συμβαίνει συνήθως με τους κήπους των παραμυθιών, ήταν χαρά των ματιών να τον βλέπεις. Και τί δεν ήταν φυτεμένο εκεί!
Κρεμμύδια και ντομάτες και φασολάκια πράσινα κι αγγούρια, αλλά και λουλούδια, πολλά λουλούδια και διάφορα, γαρίφαλα και τριαντάφυλλα (τριαντάφυλλα και εκατόφυλλα) και κρίνα και βιολέτες και ντάλιες και γεράνια, πολλά γεράνια. Άσε πια τα μυριστικά, βασιλικούς και δυόσμους κι αρμπαρόριζες και δεντρολιβανιές και μαντζουράνες. Μ' άλλα λόγια, ό κήπος ήταν κήπος κι όχι ποδοσφαιρικό γήπεδο, όπως εκείνοι οι κήποι με το κουρεμένο σύρριζα γρασίδι.

Φανταστείτε τώρα το ξάφνιασμα της πετρούλας, πρώτα απ' το ταξίδι της στον αέρα κι ύστερα απ' τον καινούργιο αυτόν κόσμο, πού τόσο ξαφνικά ανακάλυψε. Όσο για το πέσιμο της, αυτό δεν είχε διόλου άσχημες συνέπειες, γιατί, όπως οι πέτρες δεν έχουν ούτε χέρια

ούτε πόδια ούτε κεφάλι, δεν κινδυνεύουνε να σπάσουν τίποτε πέφτοντας στο χώμα, όταν μάλιστα αυτό είναι το αφράτο χώμα ενός κήπου.

Το μεγάλο ξάφνιασμα της κράτησε βέβαια πολύ λίγο, όσο βρισκότανε ακόμη στον αέρα, πάνω απ' τον κήπο, γιατί μόνο από κει μπόρεσε να δει όλο το θαύμα πού απλωνόταν από κάτω της. Απ' τη στιγμή πού βρέθηκε στο χώμα και μετά, μπορούσε να βλέπει μόνο ό,τι βρισκότανε πολύ κοντά της, δηλαδή μια ντοματιά, μια γαριφαλιά και δυο ρίζες βασιλικό. Σιγά σιγά όμως γνώρισε κι άλλα πράματα, σπουδαία, πού ποτέ πριν δεν είχε φανταστεί την ύπαρξη τους. Γνώρισε τις μέλισσες και το ατέλειωτο παιχνίδι τους μέ τον ήλιο και τα λουλούδια, τα μακριά κοκκινοσκούληκα, πού βγάζαν πότε πότε το κεφάλι έξω απ' τις τρύπες τους για να δουν πώς παν τα πράγματα στο φώς, τα μερμήγκια, πού σκαρφάλωναν πάνω της αγκομαχώντας, κουβαλώντας τεράστια ψίχουλα, κάτι περίεργα μυγιάγγιχτα ζουζούνια, πού, στο παραμικρό άγγιγμα, μαζεύονταν και γίνονταν μικρά σκληρά μπαλάκια…

Η πετρούλα πέρασ' εκεί μιαν άνοιξη κι ένα καλοκαίρι, και στις αρχές του φθινοπώρου, με τα πρωτοβρόχια, ανακάλυψε με χαρμόσυνη ανατριχίλα, πού έφτανε ως τα βάθη της πέτρινης καρδίας της, ότι είχε αρχίσει ν' αλλάζει χρώμα και, από γκρίζα κι αναιμική πού ήτανε, ν' αποκτά μια πρασινωπή, όλο υγεία όψη. Ή χαρά της όμως αυτή δεν κράτησε πολύ. Ένα φθινοπωριάτικο απογευματάκι, από κείνα πού ή γλύκα τους μεθάει τα χρυσάνθεμα και τα κάνει να θέλουν ν' αποχωριστούν τις ρίζες τους και να πετάξουνε στον ουρανό σαν χρυσορρόδινα συννεφάκια, ένα τέτοιο λοιπόν απογευματάκι, ενώ ήταν απορροφημένη απ' τον αγώνα ενός μερμηγκιού πού προσπαθούσε να σηκώσει ένα σποράκι, ένιωσε μια δύναμη να τη σηκώνει σαν πούπουλο στον αέρα. Πριν καταλάβει καλά καλά τί της γινότανε, πριν ακούσει καν τον κηπουρό να μουρμουρίζει «μπα, μια πέτρα!», βρέθηκε να κάνει τη δεύτερη πτήση στη ζωή της και, περνώντας πάνω απ' τη μάντρα του κήπου, να προσγειώνεται στο σκληρό γκρίζο δρόμο, απ' τον όποιο νόμιζε πώς είχε φύγει πια για πάντα.

Καταλαβαίνετε τώρα την απελπισία της' μετά από τόση ομορφιά πού είχε ζήσει, να ξαναβρεθεί στη μέση της ίδιας της παλιάς, μονότονης ασκήμιας…

Στην αρχή ήθελε να πεθάνει και προσευχόταν να περάσει από πάνω της ό τροχός κανενός οδοστρωτήρα και να την κάνει σκόνη. Αργότερα, όταν της πέρασε ή πρώτη, μεγάλη πίκρα, άρχισε να ονειρεύεται ότι θα ξαναπερνούσε από κει ό μικρός πρίγκιπας, ό πιτσιρίκος με τη σφεντόνα, κι ότι θα την ξαναπέταγε μες στον παράδεισο της.

Τα χρόνια όμως περνούσαν κι ό μικρός πρίγκιπας, πού στο μεταξύ έγινε ένας μεγάλος μπακάλης, ποτέ δεν ξαναπέρασε από κει.

Η πέτρα, βέβαια, πού δεν ξέρει (κι ούτε θέλει να μάθει) από χρόνια, ηλικίες κι άλλα τέτοια, ποτέ δεν έπαψε, κι ούτε θα πάψει, να ονειρεύεται τον κήπο της, ακόμη και τώρα πού βρίσκεται θαμμένη κάτω από ένα παχύ στρώμα ασφάλτου κι ο παράδεισος της δόθηκε αντιπαροχή για πολυκατοικία.

Επιμύθιο Ι: Καλύτερα ν' αποχτήσεις κάτι κι ας το χάσεις, παρά να μην αποχτήσεις ποτέ τίποτε.

Επιμύθιο ΙΙ: Πατάτε με σεβασμό την άσφαλτο. Από κάτω της υπάρχουν πέτρες πού ονειρεύονται κήπους

Αργύρης Χιόνης, Το Οριζόντιο Ύψος, Κίχλη 2009 (β' έκδοση)